

Hồi 63

Một Gái Ba Chồng

Bằng vào thái độ, bằng vào lời lẽ, Tổ Tài Thần không khi nào phung phí, không khi nào ông ta nói một câu, làm một cử chỉ vô ích. Điều đó, Thiên Hương hiểu rõ hơn ai hết và tự nhiên nàng không có gì làm lạ.

Thấy con gái ngồi yên, Tổ Tài Thần nói giọng lơ đãng:

- Thật không có gì khổ tâm bằng cha mẹ, khi gặp cơn hoạn nạn mà lại nhìn con mình.

Thiên Hương nói:

- Tâm tình của cha, con biết lắm, chỉ tiếc là con lỡ sanh là gái...

Tổ Tài Thần lắc đầu:

- Đâu có phải con gái hay con trai, vấn đề không phải như thế, con nào lại không là cốt nhục? Cha không phải là người cha trọng nam khinh nữ, điều đó chắc con biết. Nhất là đối với con, cha xem hơn cả đứa con trai của nhà nào khác. Con là con gái, nhưng có ai đem đổi một trăm đứa con trai, cha cũng không bao giờ gật đầu.

Thiên Hương nói:

- Đó là tại vì cha quá thương con, chớ theo con nghĩ "Dưỡng nhĩ đãi lão, tích cốc phòng cơ".

Tổ Tài Thần cười khê khà:

- Có gì mà phải lo chuyện "Dưỡng nhĩ đãi lão, tích cốc phòng cơ"? Có được một đứa con gái như con, lo gì không có người chôn mà sợ? Đời sống thì cái sự nghiệp tài sản của Tổ gia, cha đâu đến phải dối?

Thiên Hương nói:

- Theo cách nghĩ của cha, thì đạo làm con đối với nghĩa cù lao thì con tận hiếu với cha...

Tổ Tài Thần gật gật đầu:

- Cha biết con là một đứa con hiếu thuận và đó cũng chính là việc an ủi nhất trong đời cha. Có đứa con hiếu thuận như thế, cha chết cũng mỉm cười mà nhắm mắt. Chỉ có một điều khiến cho cha không được yên tâm, đó là chuyện chung thân đại sự của con...

Thiên Hương nhượng mắt:

- Coi, thì cha đã lo cho con rồi.

Tổ Tài Thần ngạc nhiên:

- Bao giờ...

Thiên Hương nói:

- Cha thật mau quên quá, cha đã không gả con cho Phúc An rồi đó hay sao?

Tổ Tài Thần "à" một tiếng dài:

- Con muốn nói cái tên công tử Mãn Châu đó phải không?

Ông ta nhìn con gái và cười:

- Chuyện đó thì từ trước đến sau, cha con mình đâu có xem là thật, phải không con?

Thiên Hương nói bằng một giọng thật hòa thuận:

- Cha không xem chuyện đó là thật, không bao giờ xem là thật. Thế nhưng đối với con, đối với một đứa con gái sanh trưởng trong một gia đình thế phiệt, có được gia huấn thâm nghiêm, lệnh của cha mẹ đã ban ra, đã vâng lời cha cử hành hôn lễ, tuy con không giữ trọn với Phúc An, nghĩa là không theo cạnh hấn khi đã cử hành đại hôn lễ thì trọn đời con là thuộc về Phúc An, đó không phải là một chuyện đùa.

Tổ Tài Thần biến sắc, nhưng rồi ông ta vẫn cười cười:

- Con nói như thế là cho những gì cha muốn nói cũng không làm sao há miệng.

Thiên Hương nói:

- Con là con của cha, cha nói với con thì đâu có gì đổ kỵ xin cha cứ nói.

Tổ Tài Thần nhìn chằm vào mặt con:

- Con bằng lòng cho cha nói?

Thiên Hương mỉm cười:

- Nhưng cũng không phải vì thế mà cha sẽ mãi mãi không nói, phải không?

Tổ Tài Thần cười, mặt ông ta hơi đỏ:

- Thật biết cha không ai bằng con, Thiên Hương, thật thì cha có thể không nói, nhưng con cũng biết...

Thiên Hương nói:

- Cha cứ nói đi cha, con đang nghe đây mà.

Tổ Tài Thần cười, cái cười của ông ta càng lúc càng không được tự nhiên:

- Thật ra thì cha không thể mở lời, nhưng... không nói cũng không xong, Thiên Hương, thật không biết phải làm sao, Thiên Hương, cha đành phải cố mặt dày mày dạn...

Ngưng một giây, như thu hết can đảm, ông ta nói tiếp:

- Thiên Hương, Trương tướng quân biết cha có một đứa con gái, ông ta rất ngưỡng mộ tài mạo của con...

Thiên Hương hỏi:

- Ai là Trương tướng quân? Trương tướng quân là ai vậy cha?

Tổ Tài Thần đưa ngón tay cái lên nhướng nhướng mắt:

- Nói đến con người đó là đại danh lừng lẫy, ông ta là Sấm Vương giá tiền, đại tướng quân Trương Tam Đồng, ông ta từ ngày khởi nghĩa đến giờ đánh đâu thắng đó,

muôn người nan địch, ngày sau này Sấm Vương thành công, ông ta sẽ là khai quốc công thần, đệ nhất công khanh...

Thiên Hương chận nói.

- Đúng là vị tướng quân uy danh hiển hách, nhưng ý cha muốn nói...

Trước thần sắc trang nghiêm của đứa con, Tổ Tài Thần bỗng cảm thấy bất an:

- Thiên Hương, con là một đứa con gái thông minh của cha, cha nói như thế đáng lý con thừa hiểu rồi...

Thiên Hương mỉm cười:

- Cha muốn gả con cho con ông tướng ấy để sau này hưởng trọn vinh hoa phú quý?

Tổ Tài Thần đỏ mặt, giọng ông ta hơi khó khăn:

- Thiên Hương, đó là cha vì con, trong thiên hạ đâu có cha mẹ nào mà không...

Thiên Hương chận nói:

- Con biết, làm con, con cũng không thể bảo đó là không phải vì con.

Tổ Tài Thần do dự một chút rồi hỏi nhóng:

- Thế thì theo ý con.

Thiên Hương cười:

- Con có thể ý kiến sao cha?

Tổ Tài Thần nói:

- Sao con lại hỏi cha như thế? Làm cha, cha có bao giờ ép bức con đâu? Vả lại chuyện này đâu có thể ép mà được? Tuy nói hôn nhân là do mệnh lệnh của cha mẹ, thế nhưng làm con cũng phải có ý kiến... phân nửa của mình. Thiên Hương, cha đã vì con mà lo lắng, con cũng nên thấy tất cả nỗi khổ của cha.

Đúng là một con cáo già, kể cả khi nói chuyện với con, vòng vòng một hồi, cuối cùng ông ta cũng vẫn thắt một cái gút, để cho con gái buộc phải tuân lời.

Thiên Hương là một cô gái thông minh, làm sao nàng không thấy cái "hậu ý" của cha mình

Cha nàng là một người chỉ biết có lợi, bốn chữ "vinh, hoa, phú, quý" chưa một ai dám nói là đã có chắc trong tay, thế mà ông ta đã đem con gái mình để làm nấc thang để bước lên cái chỗ hầy còn là phù du ấy, có nhiều lúc Thiên Hương thật không biết được, nếu cái vinh hoa phú quý thật sự nắm chắc trong tay thì ông ta sẽ còn bán đến cái gì? Sẽ còn cống hiến đến cái gì?

Vì danh lợi, ông ta đã làm chuyện thông đồng với ngoại bang đem con gái mình dâng họ, bây giờ, khi chuyện không thành, ông ta lại chạy đôn chạy đáo cầu thân với bọn giặc cướp Lý Tự Thành, để cam lòng làm một "thiên cổ tội nhân" và bằng lòng đem con gái mình dâng cho họ.

Thiên Hương cười, cái cười thật nhẹ:

- Ông tướng ngưỡng mộ tài mạo của con, nhưng nghe cha nói đến uy phong, đến "công đức" của ông tướng thì con bỗng cảm thấy mình không xứng chút nào.

Tổ Tài Thần nhượng mắt:

- Con, sao con lại nói như thế? Cha con mình coi như đóng cửa nói chuyện sau lưng người... ông ta có thể là người can đảm có thể là con người vạn phu nan địch, nhưng luận về tài mạo, con gái của cha mà sánh với hấn chính là hấn đã tu được dày công.

Thiên Hương nghiêng mặt:

- Thật thế sao cha?

Tổ Tài Thần nói:

- Sao lại không thật? Cha lại có thể gạt con sao? Ông ta xuất thân từ chốn lục lâm giang hồ, nếu chỉ luận về giang hồ thì ông ta làm một thuộc hạ của Tổ gia còn chưa xứng.

Thiên Hương mỉm cười:

- Xem chừng làm con gái của cha thì ngày một chẳng ra gì, ngày một ngày trở thành như một tiện nhân.

Tổ Tài Thần mở tròn đôi mắt:

- Thiên Hương, sao con lại..

Thiên Hương nói:

- Trước đây, cha đem con gả cho Phúc An, không cần nghĩ hấn là kẻ dị tộc, chỉ cần hấn là một hoàng tộc Mãn Châu, bây giờ, cha lại đem con gả cho Trương Tam Đồng, không cần biết hấn chỉ là một tên đầu mục của bọn giặc cướp...

Tổ Tài Thần đỏ mặt, ông ta ngượng ngập:

- Thiên Hương, cha con mình đâu phải mưu chuyện hiện tại, mà tính chuyện về sau, anh hùng lặn lội giữa bụi trần ai, đâu có thể căn cứ vào chỗ xuất thân.

Thiên Hương nhìn thẳng vào mặt cha:

- Cha nhất quyết gả con cho Trương Tam Đồng?

Cái nhìn của Thiên Hương làm cho Tổ Tài Thần bất an, lão nói:

- Điều đó... Thiên Hương, vừa rồi cha đã có nói qua, chính cha muốn nghĩ đến tương lai cho con, không lẽ con lại không thể nhìn thấy chỗ dụng tâm của cha, cái khổ của cha sao?

Thiên Hương nói:

- Con biết, con biết hơn ai hết. Con còn biết "Ngựa không chịu hai tên, gái lành không có hai chồng", thế nhưng bây giờ thì khác, bây giờ vì để trọn hiếu với cha, con cũng không còn tính gì nữa, thế nhưng ông ta đã bàn chuyện này với cha chưa?

Tổ Tài Thần chớp chớp mắt:

- Có có, mới vừa rồi đây, khi ông ta uống rượu với cha.

Thiên Hương nói:

- Ông ta cũng gấp dữ, con vừa mới đến đây thôi. Sao? Cha đã hứa bằng lòng rồi chứ?

Tổ Tài Thần nói:

- Cũng chưa, chưa hỏi ý kiến con thì cha làm sao mà hứa được? Thế nhưng bây giờ ông ta vẫn còn ở sau hoa viên để đợi hồi âm.

Thiên Hương cười:

- Đúng là gấp dữ, ông ta thật gấp, thôi thế này, cha hãy bảo cho ông ta biết là con, muốn gặp ông ta, muốn đối diện để bàn chuyện.

Tổ Tài Thần ngạc nhiên:

- Thiên Hương, con muốn...

Thiên Hương đưa tay:

- Cha yên lòng, con không ăn thịt hắc đầu, mà có muốn cũng đâu có được. Hắc là một đồng tướng vạn phu nan địch, con là một đứa con gái liễu yếu đào tơ, làm gì được hắc? Con chỉ muốn gặp hắc để cùng nói chuyện với hắc, thế thôi.

Tổ Tài Thần hỏi:

- Con muốn nói chuyện gì với hắc?

Thiên Hương nói:

- Con muốn đặt điều kiện với hắc.

Tổ Tài Thần càng kinh ngạc:

- Sao? Con lại đặt điều kiện? Nhưng điều kiện gì?

Thiên Hương nói:

- Con cần hỏi hắc, đối diện hỏi hắc xem hắc đem lại cho cha những gì? Hắc có thể đem lại cho cha bao nhiêu vinh hoa, bao nhiêu phú quý, hắc làm cho con thỏa mãn, con sẽ gặt đầu, bằng không...

Tổ Tài Thần rung động:

- Nếu không thì sao, con?

Thiên Hương nhìn thẳng vào mặt cha:

- Cha, chắc cha cũng biết rằng cha không thể đem một đứa con gái cho không người ta, có phải thế không? Bất cứ làm một cuộc buôn bán nào, cũng cần phải thấy vốn thấy lời, ngày trước, khi cha đem con gả cho Phúc An, chẳng phải hắc đã trả giá cao sao?

Mỗi câu nói của Thiên Hương đều như một nhát dao thật sắc. Tổ Tài Thần đỏ mặt, nhưng lão vẫn cố vớt:

- Thiên Hương, ngày trước gả con cho Phúc An là cha đã vì con, ngày nay cha gả con cho Trương tướng quân là cha cũng vì con. Làm người phải học thông minh, phải

thức thời vụ. Mãn Châu xưa quân đánh phá biên cảnh bao nhiêu lâu nay, vẫn còn lảng vảng ngoài biên cương chớ chưa vào được Trung Nguyên một bước, trong khi Sấm Vương vừa mới ra quân là đã thâm tóm trọn phân nửa giang sơn, chuyện công phá kinh sư chỉ còn một sớm một chiều.

Thiên Hương hỏi:

- Theo cha thì Lý Tự Thành chắc chắn sẽ thành công?

Tổ Tài Thần có vẻ cực kỳ tin tưởng:

- Tình hình đã không bày ra trước mắt rồi đó sao con? Chuyện thành công của Sấm Vương chỉ còn là vấn đề thời gian thôi

Thiên Hương cười:

- Như thế thì cha con mình chuyến này đã đi thật đúng đường, đã mò thật đúng người.

Tổ Tài Thần nhăn mặt:

- Thiên Hương, con...

Thiên Hương nói:

- Cha hãy đến nói cho Trương Tam Đồng, đêm nay có vẻ hơi khuya rồi, sáng ngày mai con sẽ gặp ông ấy. Ngày mai, trong vòng mười hai giờ đồng hồ, bất cứ lúc nào ông ta rảnh việc đến đây, lúc nào cũng được.

Tổ Tài Thần do dự:

- Thiên Hương, cha thấy...

Thiên Hương chận ngang:

- Không, họ Tổ của chúng ta không bao giờ làm một chuyến buôn nào mà để cho lỗ vốn, hấn là một tên tướng gan mật đầy mình, vạn phu nan địch, hấn không bao giờ sợ một đứa con gái càn rỡ liễu phơ như con, nhưng nếu cha thấy không yên lòng thì cứ cùng đi với hấn đến đây một lượt.

Tổ Tài Thần nhìn chằm chập vào mặt con gái bằng tia mắt lão luyện và ông ta gật gật đầu:

- Được rồi, đây là chung thân đại sự của con, con đã muốn thế thì cha sẽ cho Trương tướng quân biết.

Ông ta đứng dậy và bước ra.

Thiên Hương đứng lên theo:

- Cha.

Tổ Tài Thần quay lại:

- Con có gì nữa đó?

Thiên Hương hỏi:

- Cha có thể cho con nói thêm.

Tổ Tài Thần cau mặt:

- Con muốn nói gì?

Thiên Hương nói:

- Ngày trước, khi cha đem con mà gả cho Phúc An, con đã từng có khuyên cha, bây giờ, con cũng xin nói lại...

Tổ Tài Thần cau mày:

- Thiên Hương, con lại cũng bấy nhiêu đó nữa. Con không biết cha chỉ vì con thôi, con biết không, cha đã già rồi, đã gần đất xa trời cha đâu còn mong gì nữa? Đừng nói gì cả, con hãy nghỉ đi, khuya quá rồi.

Ông ta quay ra cửa thật nhanh, hình như ông ta cố tránh nghe lời lẽ của con mình...

Thiên Hương không nói, nàng ngồi bất động.

Thông thường, mỗi lần cha nàng đến thăm khi ở nhà cũng thế khi ông ta đứng lên thì nàng cũng đứng lên theo và đưa cha ra khỏi cửa, nhưng lần này thì không, nàng ngồi một chỗ nhìn trân trân theo bóng cha, nước mắt nàng trào ra, nàng cũng không buồn đưa khăn lên chạm...

o o o

Bóng tối bên ngoài vẫn nặng nề.

Đêm đã về khuya, đầu xuân nhưng những ngọn gió về đêm vẫn lạnh buốt lạnh tê da thịt, lạnh tái lòng người.

Thật lâu, Thiên Hương đứng lên bước ra khép cửa gài then.

Nàng cử động trầm trầm và nặng nề bước trở vào, nặng nề ngồi xuống trước án thư.

Nàng lại ngồi y pho tượng, thật lâu, nàng kéo ngăn lấy ra một mảnh hoa tiêu, nghiêng chén đổ vào nghiêng mực một chút nước, nàng vuốt đầu ngọn bút nắn nót, nàng làm thật chậm.

Mảnh hoa tiêu được trải thẳng, ngọn bút cũng được vuốt thật đều, nàng cho đầu viết uốn chuyển trên mặt giấy: "Đức Uy, Mẫn Tuệ...".

Tay nàng vút run lên và nàng ngưng lại.

Phía sau lưng nàng vút có tiếng thật nhỏ:

- Thư thư...

Thiên Hương giật mình quay phắt lại.

Nàng sửng sốt, một cô gái đầu búi tóc xõa đang đứng trước mặt nàng.

Thiên Hương kêu nhỏ nhỏ:

- Nghê Thường...

Đưa tay bịt miệng Thiên Hương, Nghê Thường "suyt" nhỏ:

- Không phải tiểu muội sợ, nhưng nếu họ biết có người nơi đây thì cũng phiền lắm...

Thiên Hương nắm lấy tay nàng và run giọng:

- Làm sao Nghê Thường biết ở đây?

Nghê Thường cười:

- Lỗ mũi của muội thính lắm, nơi nào có giặc...

Nàng hơi khựng lại và nói nhỏ:

- Thử thử, tôi không cố ý...

Thiên Hương cười:

- Ở chung với giặc thì làm sao khỏi dính hơi giặc, miễn lòng mình không bị nhiễm thì thôi. Nhưng, bên ngoài chúng bố trí dữ lắm, muội muội làm sao vô được?

Nghê Thường nói:

- Thử thử quên rồi, tiểu muội có tà pháp Bạch Liên Giáo mà.

Thiên Hương nhìn nàng thương xót:

- Chị biết rồi, thật khổ cho em tôi biết bao nhiêu ! Nhưng không sao đâu, lấy ác chế ác, em không có tội với ai cả...

Nghê Thường lắc đầu:

- Bây giờ tiểu muội hiểu rõ ràng, không có gì khó chịu cả. Không có gì đáng để ý. Phép thần mà làm ác, thì chánh cũng chẳng khác tà, ngược lại, tiểu muội dùng tà thuật của Bạch Liên Giáo, nhưng không dùng nó vào chuyện ác thì lòng cũng không có gì áy náy.

Thiên Hương hỏi:

- Mông lão và Mẫn Tuệ đâu? Đến đây cả hay sao?

Nghê Thường lắc đầu:

- Không, tiểu muội đến một mình, lúc tiểu muội đi, hai người vẫn không hay, bây giờ có lẽ đã biết rồi.

Thiên Hương cau mặt:

- Nếu thế thì chỉ sợ hai người lại cũng theo, tuy không đi chung nhưng bây giờ sợ cũng đã đến gần rồi.

Nghê Thường hỏi:

- Sao? Thử thử nghĩ hai người ấy cũng tìm đến đây à?

Thiên Hương nói:

- Tôi tin như thế, chớ theo muội thì Mông lão và Mẫn Tuệ không thể đến sao?

Nghê Thường trầm ngâm:

- Cũng không sao, hai người nhất định không lệ bằng muội được đâu. Cho đến khi hai người phát hiện được nơi này thì tiểu muội đã cứu thử thư ra khỏi.

Thiên Hương cau mặt:

- Muội muội định cứu chị sao? Muội muội, chính chị đã tự ý theo họ về đây mà.

Nghê Thường nói:

- Tiểu muội biết, nhưng đó chỉ là bất đắc dĩ.

Thiên Hương lắc đầu:

- Không, lúc theo gia phụ thì phần lớn do sự tự nguyện của chị.

Nghê Thường hơi ngạc nhiên:

- Sao? Chẳng lẽ thư thư không bằng lòng để tiểu muội đưa ra khỏi chỗ này sao?

Thiên Hương mỉm cười:

- Nếu ban đầu chị đã tự nguyện thì không thể dùng tiếng "cứu", tuy nhiên, lòng của tiểu muội, chị nguyện trọn đời ghi nhớ, chính vì thế mà chị đã tự ý xưng chị và gọi em bằng em.

Nghê Thường nhìn Thiên Hương bằng đôi mắt cảm động:

- Nhưng, thư thư tại sao...

Thiên Hương nở nụ cười thật dịu dàng:

- Con người không thể quên cố thổ và "lá rụng về cội", chuyện ấy muội muội chắc đã hiểu rõ. Chính ngay khi gia phụ dẫn người đến Tấn Từ thì chị thấy ngay được điều ấy. Cho dầu gia phụ không tốt, nhưng vẫn là cha của chị, đã bao lần chị quyết định ly khai Tổ gia, chị đã quyết tâm, nhưng sau cùng chị vẫn thấy không ổn, cũng có thể đó là do huyết nhục, chị không thể làm sao.

Nghê Thường nói:

- Nhưng nơi này chị không thể dung thân.

Thiên Hương cười:

- Hừm dữ không ăn thịt con, muội muội chắc đã biết điều đó. Vừa rồi chị định viết thư nhờ người trao lại cho Mẫn Tuệ, thế nhưng chưa biết phải viết làm sao, bây giờ có muội muội đây rồi, càng không cần phải viết. Bất cứ đối với người nào, chỗ này cũng không phải là đất lành, vậy trước khi Mẫn Tuệ và Mông lão tìm ra, muội muội phải mau mau trở về để chặn hai người đừng cho bén mảng đến đây, nói cũng đừng lo gì cho tôi cả. Nếu như còn có duyên phần thì sau này mình sẽ gặp nhau. Chị kính lời cảm ơn Mông lão đã chiếu cố, đồng thời chị cũng cảm tạ muội muội đã không ngại gian khổ đến đây vì chị, chị cũng cầu chúc cho em và La Hán được duyên lành.

Nghê Thường ứa nước mắt:

- Thư thư...

Thiên Hương lắc đầu:

- Muội muội, đừng có gì nữa cả, chị nói những lời vừa rồi là sự thật, thôi em hãy đi đi.

Là một cô gái có nhiều tình cảm cho nên có thể nói Nghê Thường đã mềm lòng trước một vấn đề tình cảm hơn ai hết. Bao nhiêu ngày chung sống, nàng đã xem Thiên

Hương và Mẫn Tuệ như hai người chị ruột, bây giờ nàng nhìn Thiên Hương mà lòng nàng cảm thấy như nghe từng đoạn ruột đứt ra...

Nàng không nói được gì nữa, nước mắt nàng bật trào.

Thiên Hương vuốt tóc Nghê Thường, giọng nàng thật bình tĩnh:

- Em gái, đừng cãi lời chị nghe em, cãi là chị giận. Chị lớn hơn em, chị cũng đã chịu nhiều đau khổ trong việc gia đình, chị hiểu rõ hơn em về hoàn cảnh của chị. Chị không muốn phụ lòng em, chị không muốn em phải vượt gian khổ nguy hiểm mà không đưa chị ra khỏi nơi đây, nhưng xin em thương chị, em đừng cãi chị. Đi đi em. Gặp La Hán nói chị gửi lời thăm cậu em rể quý của chị nghe.

Nghê Thường bỗng phát run lên, nàng nhìn thẳng mặt Thiên Hương, nàng thấy khóe mắt Thiên Hương ráo hoảnh..

Không hiểu từ trong trực giác bén nhạy của nàng chợt như có một cái gì làm cho nàng phát sợ, nàng nắm lấy tay của Thiên Hương, tay nàng run run.

Như đoán được sự lo sợ của Nghê Thường. Thiên Hương siết nhẹ bàn tay nàng và nói:

- Nghê Thường, chị nói em nghe không? Chị lớn rồi, cay đắng đã đủ rồi, chị không làm gì có tánh nông nổi đâu. Em, em gái của chị, đi đi em. Để bảo chị cứng.

Nghê Thường cắn môi bật nói:

- Thôi, em đi, chị bảo như thế thì em đi.

Thiên Hương nắm tay Nghê Thường, giọng nàng thật dịu:

- Muội muội, chị biết lòng em. Em nên biết rằng trên đời này không có cái gì mãi mãi, có những việc không thể do ở lòng mình. Đi đi em, em đừng đi trong tiếng khóc, đừng làm cho chị phải khóc suốt đời. Em hãy cười mà đi, cười đi em. Đi đi.

Nàng lấy khăn chấm nước mắt cho Nghê Thường và nhẹ nhàng nâng tay đẩy nhích ra.

Vành môi của Nghê Thường run run, nhưng nàng bỗng bật cười.

Thật là tan nát, chẳng thà khóc mà có lẽ còn dễ chịu hơn, cái cười của Nghê Thường làm cho Thiên Hương phát run trong bụng, nhưng nàng cố gắng không lộ ra ngoài...

Vừa nhếch môi cười, Nghê Thường vừa cúi mặt nhích ra...

Ánh đèn vụt như hơi lu và bóng Nghê Thường biến mất...

o o o

Cầm chiếc khăn đầm ướt, bàn tay của Thiên Hương bây giờ mới run ngó thấy.

Nàng đứng như chết, lòng nàng đã chết !

Không biết bằng cách nào, nàng đã ngồi xuống mà cũng không hay rằng mình đã ngồi rồi.

Ánh mắt long lanh của nàng bây giờ như mờ mờ, nàng nhìn thẳng ra phía trước, nhưng nàng không thấy gì cả.

Nhưng thình lình, nàng vụt đứng lên.

Nàng bước thật nhanh, nàng đưa tay mở cửa lớn.

Vừa thấy thấp thoáng bóng tên thuộc hạ là nàng đã nói ngay:

- Người hãy bẩm báo với chủ nhân rằng ta đổi ý, ta đi gặp Trương tướng quân ngay bây giờ.

Tên áo đen cúi rạp mình:

- Thưa vâng, thuộc hạ cho người thông báo ngay với chủ nhân.

Hắn quay mình đi nhanh ra ngoài.

Tên thuộc hạ áo đen rời khỏi cửa thì Thiên Hương quay trở vào nàng ngồi xuống một bên nơi chiếc bàn đọc sách.

Không bao lâu chợt nghe có tiếng bước chân dồn dập bên ngoài.

Thiên Hương đứng dậy ngay.

Nàng vừa đứng dậy thì bên ngoài đã có bốn người.

- - o O o - -